

andre partier i Folketinget frygter vi ikke kultur-mødet, tværtimod. Vi ser kulturmødet som en udfordring, som nogle muligheder, der åbner sig, også muligheder for berigelse.

Derfor er vi selvfølgelig også meget positive over for at tildele frøken Mary Donaldson dansk indfødsret, så hun kan slå rod i Danmark, virke i det danske samfund med sin kommende ægtemand. Så langt, så godt.

Desværre handler det her forslag ikke alene om, hvorvidt frøken Donaldson skal have indfødsret eller ej. Det handler om, hvorvidt hun skal have en særlig dispensation fra de normale betingelser for at opnå dansk indfødsret, det vil sige på populært dansk, om hun skal springe køen over.

I Enhedslisten går vi ind for lighed mellem mennesker. Vi ved godt, at det efterhånden er et revolutionært princip herinde, hvor et flertal systematisk dyrker uligheden. Men det er altså vores holdning, og derfor er vores udgangspunkt, at alle skal behandles efter de samme retningslinjer, også når det gælder forholdet om at få dansk indfødsret.

Alle ved, at det ikke er let at få dansk indfødsret. Efter vores mening er reglerne på området alt for stramme og burde lempes, ikke ved at lave enkelte undtagelser for særligt udvalgte, men ved at forbedre muligheden for alle.

Sagen er jo, at der er mange fortrinlige mænd og kvinder, som ønsker at få dansk statsborgerskab i forbindelse med, at de gifter sig og tager ophold her i landet. Men over for dem gør flertallet alt, hvad de kan, for at lægge hindringer i vejen. Jo sværere, jo bedre, er mottoet fra den borgerlige reaktion. Det viser sig bl.a. i Indfødsretsudvalget, når flertallet svinger afvisningsstemplet over for ansøgere om dansk statsborgerskab. Her hjælper ingen kære Mary, heller ikke for folk, som i årevis har været i Danmark, og for hvem manglende evne til at lære det danske sprog på det krævede niveau følger af, at de har været udsat for alvorlig tortur, f.eks. i forbindelse med kampen for menneskerettigheder i det land, de kom fra.

Kl. 10.15

Enhedslisten kan ikke støtte denne forskelsbehandling. Til gengæld er vi til hver en tid klar til at forbedre muligheden for, at kærligheden mellem danskere og udlændinge kan finde fast bopæl i Danmark.

Jann Sjursen (KD):

Kristendemokraterne støtter med glæde forslaget om at meddele Mary Elizabeth Donaldson dansk indfødsret, og vi knytter vore bedste ønsker til denne meddelelse og ønsker også kronprinsen og Mary Elizabeth Donaldson tillykke med forlovelsen. Vi støtter forslaget.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der har været lidt småpolemik, som jeg hjertens gerne vil besvare – ved en anden lejlighed. Det er nok i dag at konstatere, at lovforslaget nøje svarer til de ganske tilsvarende forslag, der blev fremsat, da Prins Henrik og Prinsesse Alexandra fik statsborgerskab.

Jeg er glad for at kunne konstatere, at der i dag er et massivt og overvældende flertal, som støtter, at vi på samme måde giver statsborgerskab til Mary Elizabeth Donaldson og ønsker det unge par hjerteligt tillykke.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 138: Forslag til lov om ændring af indfødsretsloven. (Ændring af reglerne om erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring samt indførelse af ny bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 28/1 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Inge Dahl-Sørensen (V):

En udlænding, som er ustraffet, og som ikke er idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9, og som har haft bopæl her i Danmark i sammenlagt mindst 10 år, heraf sammenlagt mindst 5 år inden for de sidste 6 år, erhverver dansk indfødsret ved efter det fyldte 18. år, men inden det fyldte 23. år over for et statsamt at afgive erklæring herom.

Dette ændres nu fremover til alene at omfatte statsborgere i andre nordiske lande og til tidligere danske statsborgere. Dermed vil flere ansøgere blive henvist til at søge om dansk statsborgerskab ved naturalisation.

Når dette nu ændres, er begrundelsen, at der ikke længere er den fornødne sikkerhed for, at personer, som i dag er omfattet af indfødsretslovens § 3, altid er integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret.

De personer, som herefter vil være henvist til at søge om dansk indfødsret ved naturalisation, skal nu opfylde bl.a. de krav i relation til dansk kundskaber og kendskab til det danske samfund, dansk kultur og historie, som er en betingelse for at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Ligeledes bliver der nu mulighed for ved dom at frakende en person dansk statsborgerskab. Dette kan ske, hvis en person dømmes for alvorlige, samfundsfarlige forbrydelser. Det drejer sig om forbrydelser mod statens sikkerhed og om forbrydelser mod statsforfatningen eller de øverste statsmyndigheder. Bestemmelsen bygger på den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af handlemåde, som er til alvorlig skade for et lands vitale sikkerhed.

Venstre kan støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Efter det foregående punkt er det interessant at komme tilbage til virkeligheden. Her er det jo en helt anden dagsorden, det handler om, end at byde folk velkommen osv. Her er det den sædvanlige strammerlinje.

Kl. 10.20

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Inge Dahl-Sørensen, hvordan det kan gå til, at folk, der er født i Danmark, ikke kan være integreret i Danmark. Hvad er det for et Danmark, man

snakker om, når folk, der er født i Danmark, ikke er integreret i Danmark? Hvor er de så integreret? På Månen eller på Mars? Hvor har de så rod, hvis de ikke har rod i Danmark, når de er født i Danmark?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Vi ser jo altså desværre personer, som ikke kan det danske sprog. Det er derfor, vi laver om på lovgivningen, for ellers var der ingen grund til det. Vi ser faktisk personer, som ikke kan det danske sprog. Man kunne forestille sig et tænkt eksempel, hvor vedkommende bliver sendt hjem til sit hjemland til genopdragelse og kommer tilbage på et senere tidspunkt og så ikke kan det danske sprog.

Nu forhindrer vi ikke nogen i at blive danske statsborgere, blot skal man nu en anden vej rundt, så man kan komme på loven i stedet for, og der kræver vi, at man kan det danske sprog, men vi forhindrer ikke nogen i at blive danske statsborgere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes ikke, at svaret på spørgsmålet er særlig klart. Når man er født i Danmark, er man vel dansker. Så kan det godt være, at Danmark har ændret sig. Det er muligt. Det Danmark, vi kender i dag, er ikke det samme Danmark, som vi kendte for 50 år siden.

Hvad er det for nogle bestemte ting, som fru Inge Dahl-Sørensen mener kan definere, at man ikke er integreret i Danmark, hvis man er født i Danmark? Er det blodets bånd, eller hvad er det, vi snakker om? Vi må have det mere konkret fremlagt.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg synes faktisk, at jeg gjorde, hvad jeg kunne for at forklare hr. Søren Søndergaard, at der altså er personer, som ikke kan det danske sprog, og derfor bliver vi nødsaget til at gøre det på denne måde. Det er altså ikke for at gøre nogen skade på disse personer.

Det er sådan, at vi faktisk gerne vil gøre det så godt som muligt for dem. Vi synes, at det her kunne være en gulerod til, at man så kan det danske sprog. Det drejer sig om unge mennesker, som har en mulighed for at lære sproget, og hvis de meget gerne vil være danske statsborgere, så gør de en indsats.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis det lovforslag bliver gennemført, vil det indebære, at unge, der er kommet hertil, f.eks. som 10-12-årige, og som ikke er særlig godt begavet, aldrig bliver danske statsborgere.

Har fru Inge Dahl-Sørensen tænkt over, hvad vi skal gøre med den gruppe unge, og hvad det kommer til at indebære, at vi får nogle mennesker til at bo her i samfundet, som aldrig nogen sinde kan opnå dansk statsborgerskab, og som oven i købet har boet her en meget stor del af deres liv? Det er det ene spørgsmål.

Det andet er: Vil fru Inge Dahl-Sørensen være med til at sikre, at de unge, som måtte miste deres udenlandske statsborgerskab, fordi de har boet et antal år i Danmark, og som altså ikke har de nødvendige evner til at kunne blive danske statsborgere, alligevel kan blive det, så vi ikke får en gruppe decideret statsløse statsborgere?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Nu ved fru Elsebeth Gerner Nielsen jo, som selv sidder i udvalget, at vi tirsdag efter tirsdag sidder og gennemgår en masse ansøgere til dansk statsborgerskab, som eventuelt har et handicap eller andet, som godtgør, at de ikke kan blive danske statsborgere. Der vil disse personer jo også ende, hvor vi sidder fra sag til sag og godtgør, om de skal være danske statsborgere. Så det bliver fuldstændig, som det er for alle andre, som søger om dansk statsborgerskab ved naturalisation.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes ikke, at jeg fik svar på mit spørgsmål. Hvad kommer det her til at betyde for de unge, der rent faktisk er for dumme til at lære dansk?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Det har jeg sådan set lige svaret på. De kommer i udvalget, hvor fru Elsebeth Gerner Nielsen selv sidder, og hvor vi sidder med sagerne og går dem igennem ganske minutløst og finder ud af, om der er en hindring, om vi kan se igennem fingrene med det, om der ligger lægeerklæringer om, at denne person ikke kan lære det danske sprog. Jeg synes faktisk, at vi gør det meget godt, for så går vi ind og siger, at her er der en

begrundelse, og så giver vi dansk statsborgerskab. Så det er, ligesom det altid har været.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Inge Dahl-Sørensen, om hun mener, at hvis man ikke kan tale det danske sprog, skal man ikke have mulighed for at kunne få statsborgerskab i Danmark.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg synes, at jeg har svaret på det. Det er sådan set det samme spørgsmål. Det går i ring, og jeg har svaret på det. Som udgangspunkt skal man selvfølgelig kunne det danske sprog, hvis man vil være dansk statsborger, ellers hører alting da op. Hvis der er en begrundelse for, at man ikke kan lære det, har jeg sagt, at de ender i udvalget, og så kigger vi på sagerne enkeltvis.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Er det så ikke korrekt, at det foreliggende lovforslag har en undtagelse for de nordiske landes borgere; at de ikke på samme måde afkræves at kunne tale dansk?

Er det, fru Inge Dahl-Sørensen står og siger, at hun mener, at man skal kunne tale dansk for at få dansk statsborgerskab, ikke forkert, når lovforslaget netop lægger op til, at der er en del udlændinge i Danmark, som ikke afkræves at kunne tale dansk eller komme op til samme prøver? Lovforslaget er alene møntet på en bestemt gruppe udlændinge og ikke alle udlændinge med krav om at kunne tale det danske sprog. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Vi har en aftale med de nordiske lande, og derfor er der undtagelsesvis borgere de nordiske lande, som kan blive danske statsborger ved erklæring. Men jeg vil nu også næsten komme med den påstand, at borgere fra de nordiske lande måske om en helt anden forudsætning for at kunne lære det danske sprog.

Vi har en aftale med de lande, og deri ser vi ikke problemet, men vi har set problemet i forhold til udlændinge og især børn, som ikke har kunnet det danske sprog, og derfor laver vi om på det.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu er problemet sådan set nok ikke den nordiske aftale eller det, at vi har en aftale med de andre nordiske lande. Problemet er i virkeligheden nok, at regeringen har en aftale med Dansk Folkeparti. Det er vel i virkeligheden nok det, der er det største problem.

Når folk stiller alle de her spørgsmål om dem, der ikke kan opnå dansk statsborgerskab, fordi de ikke kan bestå en 9.-klasses-prøve, så handler det jo om, at sagerne i udvalget bliver håndteret anderledes, fordi der er et fasttømret flertal bestående af Dansk Folkeparti og V og K. Det er det, der præcis bekymrer Socialdemokraterne ved det her lovforslag, men det vil jeg sige noget om senere i min ordførertale.

Det bekymrer os samtidig, at lovforslaget på nogle punkter faktisk arbejder mod den retning, som bl.a. Europarådet og EU arbejder for i forbindelse med statsborgerskab. Bekymrer det ikke fru Inge Dahl-Sørensen?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Nej.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det vil sige, at konventioner om statsborgerskab, som en dansk delegation tager til Europarådet og diskuterer – altså det her med at sikre, at folk har mulighed for at opnå statsborgerskab i det land, hvor de har bopæl – og konventioner, som danskere tiltræder, når de er til møder i Europarådet, er sådan set ikke noget, der bekymrer fru Inge Dahl-Sørensen at vi ikke, som medlemmer af det danske Folketing, overholder?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg forstår slet ikke hr. Kramer Mikkelsen. Hvad er det dog for noget, vi ikke overholder? Det må hr. Kramer Mikkelsen komme op og gøre rede for om lidt, når han skal på talerstolen med sin ordførertale, så kan det være, at jeg bliver kloge-re.

Jeg går ud fra, at vi selvfølgelig overholder de konventioner, som vi tiltræder – selvfølgelig gør vi det.

Formanden:

Så er det hr. Lars Kramer Mikkelsen som ordfører.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Regeringen har, som jeg var inde på i mit spørgsmål til Venstres ordfører, fra starten af sin regeringsperiode valgt at føre blokpolitik på området vedrørende dansk indfødsret; et område, hvor der altid tidligere har været brede politiske aftaler bag den lagte politiske linje, er nu ensidigt lagt i faste aftaler med Folketingets partier til højre i salen.

Regeringen har bundet sig til en aftale med Dansk Folkeparti, som så i øvrigt hele tiden stiller nye krav. Socialdemokraterne synes, det er ejendommeligt, at regeringen således har valgt at lægge et så vigtigt politisk sagsområde i hænderne på det yderste højre i dansk politik. Det er ikke alene ejendommeligt, det er også beklageligt, fordi det er menneskeskæbner, vi taler om.

Dette lovforslag indeholder elementer, som Socialdemokraterne godt kunne støtte, hvis vi i øvrigt af regeringen var inddraget i udmøntningen af lovforslaget og den daglige politik på indfødsretsområdet. Men regeringen ønsker også på det her område alene at basere sin politik på Dansk Folkeparti.

Kl. 10.30

Lovforslaget indeholder bl.a. et forslag, der forsøger at dæmme op for grov kriminalitet, som jeg vil mene, at Socialdemokraterne under andre omstændigheder kunne støtte, men som jeg sagde tidligere, har vi ikke tillid til regeringens samarbejde med Dansk Folkeparti på det her felt.

Det kan ligeledes godt være, at man kan finde et par stykker i det danske samfund, hvis dansk-kundskaber er for ringe, og at man gennem ansøgningsprocedurer kunne fange dem op. Undtaget fra denne ansøgningsprocedure vil, hvis forslaget vedtages, alene være nordiske statsborgere.

Forslaget bygger, synes vi, på den samme mistro til og uvidenhed om den danske folkeskole, som statsministeren har udvist, for vi taler om unge, der har gået op til 10 år i dansk skole. Dette element i lovforslaget strider i øvrigt efter vores opfattelse imod den linje, som Europarådets Parlamentariske Forsamling og Ministerrådet har lagt for unge immigranter i Europa.

Ligeledes har EU lagt en linje med statsborgerskab som enden på en integrationsproces, der ikke skal være for lang, og det er præcis der-

for, at det her strider mod Europarådets og EU's linje.

Socialdemokraterne mener, at der skal stilles krav til nye danske statsborgere, men hvorfor forskelsbehandle? Hvor er f.eks. hensynet til unge, som på grund af handicap ikke vil være i stand til at bestå folkeskolens afgangsprøve eller Almen prøve 1? Institut for Menneskerettigheder og i øvrigt stribevis af hørings svar tilkendegiver, at lovforslaget bryder med 200 års politisk praksis på indfødsretsområdet i Danmark. Så langt har jeg ikke gravet tilbage i mine undersøgelser, men det skal såmænd nok passe, at det strider med 200 års praksis på indfødsretsområdet.

Der er altså både spiselige og helt uspiselige elementer i lovforslaget for Socialdemokraterne, men det korte af det lange er, at vi ikke har tillid til regeringens samarbejde med Dansk Folkeparti og derfor ikke kan støtte lovforslaget.

Formanden:

Hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Denne lovændring hilser vi naturligvis velkommen. Vi har selv været med til at lave den igenem aftalen af 18. september 2003, og lovændringen sigter mod at gøre fuldt alvor af grundlovens § 44, der siger, at indfødsret meddeles ved lov. Den nugældende § 3 i indfødsretsloven, som åbnede mulighed for at opnå indfødsret ved erklæring, når en række betingelser i øvrigt var opfyldt, åbnede efter vores mening alt for nemme muligheder for opnåelse af indfødsret for personer, der ikke fortjente at få det. For det er jo rigtigt, som det hedder i ministerens bemærkninger, at udviklingen i Danmarks befolkningssammensætning har været sådan, at der ikke længere er fornøden sikkerhed for, at personer, som ville kunne få indfødsret ved erklæring, altid er integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret.

Naturligvis forudsætter dansk indfødsret kongenialitet med dansk kultur, sprog og historie. Naturligvis er det ikke uden mening, når det i cirkulæret om retningslinjerne for opnåelse af indfødsret hedder i § 2, at ansøgeren skal love troskab og loyalitet over for Danmark og det danske samfund.

Dette løfte skal have en substans for at give mening. Det har det med den foreslåede lovændring, og da det er et længe næret ønske hos os,

der dermed går i opfyldelse, stemmer vi med stor glæde ja til det.

Forholdet er det samme med det andet punkt i lovforslaget, nemlig muligheden for ved dom at frakende en person dansk indfødsret, der har begået kriminalitet mod Danmarks selvstændighed, sikkerhed og statsforfatning, og som således i praksis har demonstreret sin nationale illoyalitet.

Herefter er det ikke kun dem, der har opnået indfødsret ved svig, der kan frakendes indfødsretten, det er også dem, der viser sig uværdige til at besidde den. Vi accepterer ganske ministerens bemærkninger om, at der skal være mulighed for at fragte dem indfødsretten, der på manifest måde har vist sig illoyale over for Danmark og vitale danske interesser, og vi stemmer derfor ja til også denne del af lovforslaget.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil spørge hr. Søren Krarup, hvad Dansk Folkeparti forstår ved ordene »er integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret.«

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det svarer jo til det spørgsmål, jeg hørte, hr. Søren Søndergaard stille fru Inge Dahl-Sørensen, og det niveau, der må være nødvendigt for at opnå dansk indfødsret, omfatter bl.a. naturligvis, at man kan tale dansk, som det også så rigtigt blev sagt af fru Inge Dahl-Sørensen.

Det er jo ikke meningsløst eller burde ikke være det, når der kræves visse kvalifikationer for at opnå indfødsret. Nu var hr. Lars Kramer Mikkelsen inde på de 200 års historie. Jeg synes, det er meget interessant at høre hr. Kramer Mikkelsen tale om historie, men jeg kunne have lyst til at spørge ham, om han ved, hvad der egentlig krævedes, dengang betingelserne for indfødsret blev indført med grundloven i 1849.

Naturligvis skal man være integreret i Danmark, naturligvis skal man kunne tale dansk, naturligvis skal man være en virkelig del af det danske folk for at kunne få indfødsret.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Naturligvis skal man kunne tale dansk for at få et dansk statsborgerskab, siger hr. Søren Krarup. Vil hr. Søren Krarup bekræfte, at der faktisk er

grupper i det danske samfund, som ikke taler dansk, f.eks. grønlændere og færinger, og er det et led i fordanskningen af Danmark fra Dansk Folkepartis side at lægge op til, at de også skal fratages deres danske indfødsret, da de jo helt åbenbart ikke kan opfylde det krav, som hr. Søren Krarup så tydeligt siger fra Folketingets talerstol er nødvendigt, nemlig at man skal kunne tale dansk.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg under hr. Søren Søndergaard de der små finesser. Det er klart, at for grønlændere og for færinger gælder der særlige forhold, de har en særlig status i rigsfællesskabet, og det har jeg ikke tænkt at anfægte, fordi jeg fastholder det grundlæggende princip, at for at opnå dansk indfødsret skal man være integreret i dansk kultur, dansk sprog og historie.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Noget af det, hr. Søren Krarup tit vil lære os om, er den danske historie, og det kan såmænd være meget opbyggeligt. Noget, der så undrer mig, er, at når det kommer til handlinger, hvor man ligesom forsøger at holde fast i denne her historie, så kniber det.

Før jul havde vi en lang debat om et lovforslag, der bl.a. drejede sig om det danske mindretal syd for grænsen og deres ret til at blive danske statsborgere, med hensyn til om de skulle opfylde den såkaldte 28-års-regel eller ej. Det lykkedes ministeren i sidste øjeblik med et brev til det danske mindretal at redde dem, så de nu er ligestillet med danske statsborgere, hvad angår muligheden for at leve her i landet sammen med en udenlandsk ægtefælle.

Nu vil jeg ikke sige, at jeg er bombesikker, men så vidt jeg har læst mig til, står der intet om sydslesvigerne i det her lovforslag. Er det sådan, at hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti i virkeligheden er imod, at det danske mindretal syd for grænsen skal have de samme muligheder som f.eks. nordiske statsborgere og andre danske statsborgere? Hvad er årsagen til, at de, så vidt jeg kan se, ikke er nævnt?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil grundlæggende sige, at naturligvis mener vi, at de danske sydslesviger skal have samme

muligheder som nordiske statsborgere, fordi de i praksis deler vilkår med dem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvor fremgår det af lovforslaget, hvor står det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det vil jeg ikke på stående fod sige, jeg kan kun sige, at hvis det ikke skulle være der, betvivler jeg ikke, at der, med de fremragende dygtige embedsmænd og den fremragende minister, vi har, er taget højde for det, men hvis det ikke skulle være tilfældet, så kan jeg roligt sige, at så har vi adskillige, der vil gøre meget for, at det bliver muligt, for selvfølgelig skal det være muligt.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg kan kun hilse og sige, at det med at kunne dansk selvfølgelig kan være et stort problem. Jeg tror såmænd også, det vil være svært for en person fra Finland at komme til at lære det danske sprog, men der er man altså parat til at give dispensationen.

Jeg vil blot sige, at Venstres ordfører i sin ordførertale var inde på, at man ikke ser noget problem i det her med danskundskaberne, fordi vi i udvalget er parat til at give dispensation, det sagde fru Inge Dahl-Sørensen. Og det er jeg sådan set enig i, at der også er partier på højrefløjen, som er.

Jeg vil bare spørge hr. Søren Krarup, om han mener, at han er med til i udvalget at give dispensation til nogle af de mennesker, der ikke kan bestå 9. klasses afgangsprøve eller Almen prøve 1. Mener hr. Søren Krarup, at Dansk Folkeparti deltager i den politik, hvor der tages de her hensyn til mennesker, som af den ene eller anden årsag ikke kan bestå folkeskolens afgangsprøve?

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nej. Jeg fastholder ganske principielt, at en ubetinget forudsætning for at opnå dansk indfødsret er, at man taler det danske sprog, og jeg betragter ikke Indfødsretsudvalget som en slags behandlingsorgan, der skal vurdere posttraumatiske stresssymptomer eller hvad det hedder. Forudsætningen for at opnå dansk indfødsret er

som en given ting, at man taler dansk. Det er vores faste synspunkt på den sag.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Så kan jeg kun konstatere, at Dansk Folkeparti i virkeligheden arbejder i strid med den aftale, de har indgået med regeringen. Det er selvfølgelig ministerens problem.

Men jeg kan konstatere, at i høringssvarene er det et af de steder, hvor bl.a. Institut for Menneskerettigheder, som jeg nævnte i min ordførertale, peger på, at det er et problem, at man altså kan have mennesker boende i Danmark i årevis, som er en del af det danske samfund, men som ikke kan få statsborgerskab, fordi der sidder en blokering, som fortæller, at man skal have 6,0 ved 9. klasses afgangsprøve.

Det, synes jeg i virkeligheden, er et problem. Jeg synes selvfølgelig, at det er et større problem for ministeren, end det er for hr. Søren Krarup, for jeg ved godt, at man ikke har meget respekt for begrebet menneskerettigheder i Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det undrer mig ikke, at Institut for Menneskerettigheder også der forsøger at opløse en retstats faste grundlag. Jeg ser i høringssvaret, at Institut for Menneskerettigheder betragter indfødsret som en slags integrationsfaktor. Det er det naturligvis ikke. Det er en fuldstændig op-hævelse af meningen med indfødsret at tro, at det er et behandlingsstadium.

Indfødsret er efter vores mening det, der gives dem, der er kvalificeret til at blive danske statsborgere, og dertil hører som noget helt indlysende det, at man taler det danske sprog.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu siger hr. Søren Krarup, som han også har udtalt sig ved tidligere lejligheder, at det er naturligt, at man skal være en del af det danske folk for at kunne få statsborgerskab. Kunne hr. Søren Krarup uddybe, hvad det indebærer at være en del af det danske folk? Hvad er det for nogle krav, hr. Søren Krarup mener skal være opfyldt for at kunne blive en del af det danske folk?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

I og for sig synes jeg, at bare det, at det spørgsmål kan stilles, er afslørende for, jeg vil sige, en uvidenhed om betingelserne her i landet.

Jeg kan citere Grundtvig: »Til et folk de alle høre, som sig regne selv dertil, har for modersmålet øre, har for fædrelandet ild«.

At være en del af det danske folk er, at man siger, at dette folk er mit, at man vedkender sig sit tilhørsforhold til det danske folk og samtidig naturligvis er i stand til at tale dets sprog, og som Grundtvig siger, holder af dets historie, og i det hele taget siger, som det skal siges, dette folk er mit. Man har et – igen for at tale grundtvigsk – et hjerteligt forhold til det folk, der er det danske, og som man siger er sit. Så er man en integreret del af det danske folk.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kan så i hvert fald konstatere, at hr. Søren Krarups udtalelser ikke lægger op til, at det er folks egen vurdering, hvorvidt de tilhører det danske folk, men det er noget, som hr. Søren Krarup også vil være med til at vurdere.

Grunden til, at jeg spurgte om det, er jo, at hr. Søren Krarup ved tidligere lejligheder har udtalt – bl.a. til mig i en debat, vi havde inden valget – at en naturlig del af at tilhøre det danske folk er, at man er medlem af den danske folkekirke.

Så det, jeg gerne vil spørge om, er, om hr. Søren Krarup stadig væk mener, at det at være kristen eller det at have kristne rødder er en naturlig del af det at være en del af det danske folk.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Med hensyn til det første om, at man tilsidesætter de pågældendes egen vurdering, så er det jo fuldstændig rigtigt. Hvorfor har man et Indfødsretsudvalg? Det har man, fordi man fra myndighedernes side vil sikre sig, at der er nogle, der virkelig vurderer, om de pågældende er kvalificeret til at blive danske statsborgere.

Må jeg så sige med hensyn til spørgsmålet om kirke og kristendom – det er jo noget, der i visse underlødige blade er rundspredt i øjeblikket som et forsøg på sådan mere eller mindre at karaktermyrde mig: Det er klart, at dansk statsborgerskab ikke forudsætter, at man er kristen, eller at man er medlem af folkekirken. Vi har religionsfrihed her i landet, og derfor har vi også mulighed for at tildele statsborgerskab til folk, som

vi i øvrigt vurderer er kvalificeret til at blive danske statsborgere.

Kl. 10.45

Men lad mig også blot sige, at efter min mening er dansk kulturidentitet sådan knyttet sammen med kristendommen, at man altid på en eller anden måde vil stå uden for det kulturgrundlag, som er det danske, hvis man også står uden for kristendommen. Det siger jeg som min personlige, som min subjektive opfattelse af det spørgsmål.

Formanden:

Så siger vi tak til hr. Søren Krarup. Derefter er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Man kan få indfødsret i Danmark, altså blive dansk statsborger, på flere måder. Man kan være født til det; sådan er det jo for de fleste. Man kan blive naturaliseret; sådan er det for mange danske statsborgere. Og man kan i visse tilfælde erklære, at man vil være det. Jeg skal vende tilbage til, hvad det er for nogle tilfælde. Dem er der også mange af.

Jeg vil godt lige dvæle lidt ved, hvad indfødsretten betyder. Den betyder, at man får et dansk pas, at man får stemmeret til Folketinget, og at man får beskyttelse i udlandet. Hvis man på en eller anden måde kommer i konflikt med f.eks. retsvæsenet i en fremmed stat, har man den danske stat, eventuelt i form af en ambassade eller på anden måde, til at beskytte og hjælpe i udlandet.

Ikke mindst på grund af stemmeretten er det vigtigt, at personer, der bliver danske statsborgere, forstår det danske sprog og har kendskab til det danske samfund. Det har vi i Det Konservative Folkeparti altid for øje, når vi taler om dansk statsborgerskab.

Det var faktisk også derfor, at jeg sidste sommer foreslog, at § 3 i indfødsretsloven skulle ophæves. Nu er den i stedet blevet omformuleret lidt, men hensigten var det, som nu sker, nemlig at § 3 skulle indskrænkes stærkt.

§ 3 er mig bekendt ikke 200 år gammel, men 106 år gammel. Jeg tror, at den stammer fra 1898. Dengang var den formuleret lidt anderledes. Der var det sådan, at hvis man var mellem 18 år og 23 år og ikke frasagde sig det at være dansk statsborger og havde boet her stort set hele sin opvækst, så blev man dansk statsborger. Det er undervejs lavet om nogle gange, og som det er nu, er det, som det vist også har været nævnt,

sådan, at erklæringen kan afgives af personer mellem 18 år og 23 år, der bor her i landet og har boet her sammenlagt i mindst 10 år, heraf mindst 5 i de sidste 6 år; man skal være ustraffet og ikke idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9 og ikke være sigtet for en lovovertrædelse.

Jeg skal måske lige for klarhedens skyld sige, at hvis man på det tidspunkt, man gerne vil erklære, er sigtet for en lovovertrædelse, og man er 22½ år, og det så viser sig, når man er blevet 23½ år, at man faktisk ikke bliver dømt for den lovovertrædelse, har man lov til at erklære, selv om man er blevet 23 år. Så man bliver altså ikke fanget i sådan en sigtelse.

Oprindelsen af § 3 var altså fra 1898. Det var dengang, hvor man automatisk sagde, at et menneske, der har boet 10 år af sin barndom og ungdom i et land, naturligvis hører med til det land og det samfund, som det bor i, og som det er vokset op i. Nu bor vi i en anden tid og en anden verden. I dag er der ingen garanti for, at en person, der opfylder betingelserne, har en tæt tilknytning til det danske samfund. Jeg vil godt tage et tænkt eksempel, men jeg tror faktisk ikke, at det er voldsomt teoretisk tænkt: En somalisk pige, som bliver født her i landet, bor her, til hun er 6 år sammen med sin somaliske familie, der taler somalisk i hjemmet og kun omgås andre, der taler somalisk. Hun bliver som 6-årig sendt til forældrenes hjemland, bliver opdraget eller genopdraget dér, kommer her tilbage som 16-årig, og hun kan som 21-årig efter de nugældende regler erklære, at hun vil være dansk statsborger, at hun vil have stemmeret til det danske Folketing, og den rettighed vil så hun og hendes børn og efterkommere fremover have. Hun behøver ikke at have noget som helst kendskab til eller kontakt med det danske samfund. Derfor er jeg og Det Konservative Folkeparti glade for, at vi med dette lovforslag får indskrænket § 3 til at gælde for nordiske statsborgere.

Jamen hvad så med de mange 18-23-årige, der er fuldstændig velintegrerede og helt hører til i det danske samfund? Der sker ikke andet, end at de indgiver en ansøgning, og så får de deres indfødsret. Det går fuldstændig rutinemæssigt, for de opfylder jo alle krav.

Kl. 10.50

Den anden del af lovforslaget handler om, at det nu bliver muligt at fradømme en person hans eller hendes statsborgerskab, hvis personen bliver dømt for forbrydelser mod statens

selvstændighed eller sikkerhed. Det er det, der står i straffelovens kapitel 12 og 13, tror jeg, og også den del er vi godt tilfredse med. Jeg skal måske lige tilføje, at det sidste med at fradømme statsborgerskabet igen, ikke gælder, hvis personen derved bliver statsløs.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal skynde mig at beklage, at det ikke er sikkert, at jeg fik fanget formandens opmærksomhed tidligt nok.

Jeg skal bare sige til fru Else Theill Sørensen: Jeg er selvfølgelig ikke sikker på, om det, som Institut for Menneskerettigheder har sagt om, at det er et brud på 200 års praksis siden 1776, hvor indfødsretsordningen blev indført, er korrekt.

Men jeg skal bare sige, at Institut for Menneskerettigheder jo er et organ, som er blevet sat til bl.a. at komme med høringssvar – det har de også gjort – til det her, og som Danmark bliver overvåget på en række felter, også senest i den ECRI-rapport, som kom, da regeringen havde et andet navn end den, der sidder nu, er det jo således, at der vil være blikke, som kigger på, hvordan vores lovgivning bliver indrettet i Danmark.

Jeg skal bare spørge, om ikke det er korrekt, at det her vil være om ikke et brud, så vil det dog trække i en anden retning end det, som både Europarådet og EU har arbejdet for omkring statsborgerskab, således som Institut for Menneskerettigheder påpeger i sit høringssvar.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er af den helt sikre overbevisning, at det her ikke bryder med nogen konventioner, som Danmark har tiltrådt, eller med nogen internationale konventioner.

Jeg vil minde om, at vi ikke fratager nogen mennesker muligheden for at blive danske statsborgere, men vi fratager dem muligheden for at blive det på denne ganske særlige måde, hvor de går op på statsamtet og erklærer, at de vil være danske statsborgere.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu er der, som Institut for Menneskerettigheder også fremhæver, tale om en rekommandation, hvor man siger, at man anbefaler, at landene gør således, og at det er den vej, resten af Europa i

øvrigt arbejder hen imod, nemlig at man ikke skal holde folk tilbage for længe fra at få statsborgerskab i det land, hvor de bor.

Det, der er min anledning til at stille det spørgsmål, var det, som også andre spørger var inde på tidligere, nemlig det her med, at man, hvis ikke en person har mulighed for enten fysisk eller mentalt, eller hvad ved jeg, at bestå en danskprøve, altså på grund af det flertal, som regeringen har dannet sammen med Folketingets partier med Dansk Folkeparti som garant, vil kunne sikre, at der er mennesker, som aldrig opnår statsborgerskab i det land, de bor i, til trods for at de har boet her i mere end de 10 år, som rekommandationen anbefaler.

Det er da et problem. Synes fru Else Theill Sørensen ikke det?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg har ikke ordlyden af den rekommandation, men jeg er ret overbevist om, at den lyder på, at når man har boet i 10 år i et land, så har man ret til at indgive ansøgning om statsborgerskab – og det har man ganske ret til i Danmark.

Jeg vil godt sige om det der med det snævre flertal: Det ligger i den måde, hvorpå man naturaliseres i Danmark, at det naturlige i og for sig er et snævert flertal. Det er ikke ligesom så meget andet, folkeskolelov og kommunalstruktur og noget andet, hvor det er godt at have et bredt og solidt flertal.

I virkeligheden, hvis ikke der var så mange tusinde, burde vi stå med hvert eneste navn og kigge ud over salen og spørge: Hvem stemmer for, hvem stemmer imod? Hvis der er 90 personer imod, får man ikke sin indfødsret.

Derfor er det helt naturligt, at det i denne sag er strammerflertallet – som nu også er lidt mere end 90 – der bestemmer. Det var i øvrigt også en anden situation, dengang det var flertallet, der var til – undskyld udtrykket – slappersiden.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er nogle sjove udtryk, vi her får udviklet: et slapperflertal.

Fru Else Theill Sørensen hænger sig meget i, at man jo kan risikere, at der er børn, der er vokset op her i landet i nogle år og derefter forlader landet igen og så kommer tilbage og dermed ikke har fået kendskab til dansk sprog og dansk kultur.

Men så vidt jeg kan se, er der jo masser af børn, der kan komme i den situation. Hvis man er født af en dansk mor i udlandet, har man ret til dansk statsborgerskab. Man skal så komme tilbage, inden man er 22 år og bekræfte, at man gerne vil være dansk statsborger. Men man har i hvert fald ret til det i den periode.

Det betyder jo, at man sagtens kan vokse op i udlandet, hvis bare man har en dansk mor, kan man sige, der er vokset op i udlandet, ikke kan ét ord dansk, intet kender til dansk kultur, ikke har sat sine ben i Danmark, og så kan man vende tilbage og få dansk statsborgerskab.

Er Det Konservative Folkeparti også parat til at gøre op med det, så det altså er sådan, at det kun er, hvis man er født her i landet og er vokset op her i landet, at man fortsat har ret til at være dansk statsborger – af fødsel, kan man sige?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Nej, vil jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, det vil vi ikke gøre noget ved. Men det er lige præcis på grund af, at hvis en mor, hvor i verden hun end føder sit barn, er dansk statsborger, så bliver barnet dansk statsborger.

Det er derfor, vi er så forsigtige med, hvem vi giver denne ret til for sig selv og deres efterkommere at være danske.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu forstår jeg, at grunden til, at man skal lave den her opstramning, er for at sikre en bedre integration, og at vi skal være sikre på, at de, der bor her i landet, kan tale dansk.

Men er fru Else Theill Sørensen ikke enig i, at vi sagtens kan få børn ind fra udlandet, som ikke behersker dansk overhovedet, og at de bliver danske statsborgere automatisk? Hvad vil man gøre ved det problem?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det vil man ikke gøre noget ved, men man vil sørge for, at man, hver gang man naturaliserer mennesker, gør alt, hvad man kan, for at de mennesker, der naturaliseres, hører til det danske samfund.

Der var en af de tidligere spillere til vistnok fru Inge Dahl-Sørensen, som spurgte, hvad det var at være dansk – det har formentlig været hr. Kamal Qureshi; om det handlede om blodets

bånd. Der skrev jeg ned, hvis nu jeg skulle få det samme spørgsmål: Næh, det handler ikke om blodets bånd, men det handler om fællesskabets bånd. Det handler om at have levet sig ind i det danske fællesskab.

Der var det, at man i gamle dage forestillede sig, at hvis nogle var mellem 18 og 23 år og havde haft det meste af deres opvækst her, så havde de levet sig ind i det danske og haft det fællesskabsbånd. Det har de altså bare ikke mere, og derfor vil vi lave om på det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan man måske overveje, hvor stor en gruppe det her omhandler. Forudsætningen i forhold til den nuværende lovgivning, af det nuværende regelsæt, er jo for det første, at man skal være ustraffet; for det andet, at man skal opholde sig mindst 10 år i Danmark; for det tredje, at man skal have opholdt sig her 5 år inden for de sidste 6 år. Så jeg ved ikke, hvor stor en gruppe vi kommer til at tale om, der bliver omfattet af den her lov. Det kan fru Else Theill Sørensen måske give et bud på.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge videre for at forstå fortolkningen og også for at forstå alt det, der bliver sagt om sproget. Hvis nu et grønlandsk ægtepar bosætter sig i udlandet og får et udenlandsk statsborgerskab og flytter tilbage til Grønland, og deres barn, som så er udenlandsk statsborger, vokser op i Grønland, kan vedkommende så få dansk statsborgerskab, selv om vedkommende kun taler grønlandsk?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kan ikke de nøjagtige regler for det der. Men en person, der bor i Grønland, er jo normalt dansk statsborger. Nu smuttede hele sammenhængen, men det var altså et grønlandsk par, som jo er danske statsborgere. De rejser til udlandet med deres barn, får amerikansk statsborgerskab og vender tilbage, og så skal barnet have dansk statsborgerskab, men bor på Grønland. Er det sådan?

Jeg bliver nødt til at sige: Jeg ved det ikke. Det synes jeg vi skal prøve at diskutere som et spørgsmål.

Det er min opfattelse, at grønlændere, hvad enten de bor i Grønland eller Danmark, er en del af den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Man kan også tage et andet eksempel. På grund af den fuldstændig urimelige og stramme danske flygtningelovgivning er der nogle serbiske personer, flygtninge, som har måttet tage ophold på Færøerne, for i Danmark kunne de ikke være. Men færingerne er mere gæstfrie, end vi er hernede, og det kan vi kun glæde os over. De har så taget ophold på Færøerne og har bopæl på Færøerne og lærer formentlig ud over det serbiske, som de har som modersmål, færøsk, og deres børn lærer formentlig færøsk.

Derfor må spørgsmålet vel også være: Hvis de ønsker dansk statsborgerskab på et tidspunkt, kan de så komme til Indfødsretsudvalget og sige, at de altså taler færøsk?

Kl. 11.00

Det kan godt være, at jeg er gået helt galt i byen, men jeg synes da, at det er en interessant problemstilling at få afklaret, hvor langt man gør det her sprogkrav til det saliggørende. Nu er der flere ordførere, der har insisteret på, at det lige præcis var dansk, der var det afgørende, men jeg går ud fra, at ministeren i hvert fald kan give en besvarelse.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

På en måde føler jeg mig ikke så forfærdelig meget ramt af det med sprogkravet. Jeg har ganske vist sagt: forstår det danske sprog. Men jeg har faktisk også lagt utrolig meget vægt på, at man har kendskab til Danmark og til danske samfundsforhold, for jeg synes, det er det, der er helt, helt afgørende, nemlig at man forstår, hvad et demokrati er.

Nu har der været talt om religionsfrihed. Jeg synes, det er vigtigt i relation til religionsfrihed, at man har den opfattelse af religion, som langt de fleste danskere har, at det er et forholdsvist privat anliggende, og at grundloven står over Bibelen og Koranen.

Formanden:

Så er der vist ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Endnu en gang tak til fru Else Theill Sørensen. Derefter er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Det her er sådan set et led i en lang række af forslag, der er blevet præsenteret, som udelukker en større og større del af mennesker, der bor i

det danske samfund, fra også at kunne bruge deres demokratiske rettigheder og fra at kunne deltage i det demokratiske fællesskab, som Danmark også er. Det her er endnu en del af den foljeton.

Det er jo klart, at når man laver indfødsretslovgivningen med det ekstreme højre i det danske Folketing, vil det også bære præg af en ekstrem national indgang og en ekstrem national tilgang. Det er selvfølgelig noget af det, som også den her lovgivning er et udtryk for.

Der er flere, der har anført det. Jeg vil også meget gerne anføre det, også for protokollens skyld, for at det i hvert fald bliver noteret ned, at også SF bemærker, at det her er et brud med den sædvanlige tradition, der har været ikke alene i Danmark, men også i en lang række andre europæiske lande, at man som udgangspunkt, som Institut for Menneskerettigheder anfører, har ret til statsborgerskab under visse nærmere anførte omstændigheder.

Den grundlæggende opfattelse er beskrevet, og for at korte det ned står der: Det er af betydning for både den enkelte person og den stat, hvori vedkommende bor eller er vokset op, at den pågældende får dennes statsborgerskab, bl.a. idet det formodes at fremme integration.

Endvidere anfører instituttet, at forslaget er et brud på den praksis, som gennem mere end 200 år har været ført her i landet, for så vidt angår de unge, der er født og opvokset her, og at det er i disharmoni med udviklingen i synet på enhvers ret til statsborgerskab, såfremt naturalisationspraksis for de her opvoksede unge, der er født i landet eller er kommet hertil som ganske unge, udelukker dem fra dansk statsborgerskab, fordi de ikke opfylder de almindelige naturalisationskrav.

Så der er jo ikke nogen tvivl om, at det her på mange måder er et brud med de europæiske traditioner, men også de danske traditioner.

Så vil jeg yderligere gerne trække noget andet frem. Det interessante er, at man nu også ifølge det her flertal kan frakendes sit statsborgerskab, faktisk oven i købet ned til en strafferamme på 4 måneder. Det vil sige, at hvis man får en dom, hvor strafferammen er 4 måneder, kan man få frakendt noget så vigtigt som sit statsborgerskab, bl.a. hvis man forhåner fremmede nationer, står der i bemærkningerne.

Det siger sådan set noget om, hvordan man opfatter grænsen for det. På den ene side mener man, at statsborgerskab er meget, meget vigtigt, men på den anden side mener man, at en over-

trædelse med en strafferamme på 4 måneder skal være tilstrækkelig til at få et statsborgerskab frakendt.

Herudover vil jeg gerne anføre, som også ministeriet er blevet gjort opmærksom på fra Folketingets side, at det ikke er rimelige parlamentariske arbejdsbetingelser, at vi får høringssvarene så sent, som vi har fået dem også i den her lovforslagsbehandling.

Det giver ikke rimelige vilkår for vores parlamentariske arbejde, at vi ikke har lejlighed til at læse høringsvarene i god tid. Det er det ene.

Det andet er, at det er overraskende, at en del af de kritiske organisationer, som tidligere har haft høringsret, nu ikke længere er blandt de høringsberettigede i forhold til det her lovforslag. Det er reelt set kun Amnesty International og Institut for Menneskerettigheder, der er blandt dem, som eventuelt kunne komme med nogle kritiske bemærkninger til et sådant lovforslag. En lang række andre ngo'er, frivillige organisationer som DAC og lignende eksisterer ikke længere på listen over høringsberettigede organer, og det synes vi er kritisabelt.

Kl. 11.05

Formanden:

Ordføreren må gerne blive stående. Der er en kort bemærkning fra fru Else Theill Sørensen og hr. Per Dalgaard.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg må konstatere, at om end vi taler det danske sprog begge to, så forstår vi det ikke ens. Når hr. Kamal Qureshi kan tillade sig at stå på Folketingets talerstol og sige, at det følger af denne lovgivning, at en straf på 4 måneder er tilstrækkelig til at få fradømt sit danske statsborgerskab, så er det altså at læse det her, som en eller anden læser Bibelen.

Der står, at det drejer sig om den, der dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13. Kapitel 12 og 13 handler om forbrydelser mod statens selvstændighed eller sikkerhed osv. Den, der dømmes der, kan ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Det er noget ganske andet end det, hr. Kamal Qureshi står og lader som om han regner med der står i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg skal ikke påberåbe mig at have juridiske kompetencer i forhold til at kunne læse paragraffer i detaljer, og det er også derfor, jeg sådan set anførte, at jeg synes, det har været ærgerligt, at høringsvarene ikke har ligget i tide, så man netop har haft lejlighed til at få hjælp fra andre.

Det, jeg i hvert fald kan læse i forhold til de bemærkninger, der står, er:

»Efter forslaget er dom for de omhandlede strafbare forhold en ydre ramme for muligheden for at frakende en person hans danske indfødsret. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 og 13 indeholder normalstrafferammer fra 4 måneder til livstid.«

Det læser jeg, som om det må betyde, at man har en nedre ramme, der hedder en strafferamme på 4 måneder, og en øvre på livstid. Hvis det ikke er korrekt, vil jeg gerne have lejlighed til at kigge på det igen. Det er ikke sådan, at jeg stiller mig op og siger, at nu skal jeg fortælle, hvordan det her juridisk skal fortolkes. Jeg er ikke jurauddannet, og det kan godt være, at jeg tager fejl.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er sandelig heller ikke jurauddannet, men jeg ved, hvad ordet tilstrækkelig betyder. Og ordet tilstrækkelig, som hr. Kamal Qureshi brugte i forbindelse med, at en straf på 4 måneder er tilstrækkelig, betyder så, at bare man får en straf på 4 måneder, kan man miste sit danske statsborgerskab.

Det er overhovedet ikke det, der er essensen. Det er ikke straffens længde, men det er forbrydelsens art, og forbrydelsens art i straffelovens kapitel 12 og 13 – det er nu let nok at slå op i RetSinformation – er forbrydelser mod statens selvstændighed eller sikkerhed.

Det er altså hverken cykeltyverier eller knivstikkeri eller noget andet. Det er forbrydelser mod statens selvstændighed eller sikkerhed. Sådan en person kan fradømmes sin danske statsborgerskab, medmindre han bliver statsløs.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg har sådan set ikke sagt, at man kan få frakendt sit statsborgerskab, hvis man stjæler en cykel. Jeg anførte, at den lovgivning, som man lægger til grund, hvis overtrædelse kan medføre en frakendelse af statsborgerskab, har en strafferamme ned til 4 måneder. Det siger også noget

om, hvordan man i øvrigt vurderer en overtrædelse af en sådan lovgivning, i og med at strafferammen ligger, hvor den gør.

Men som sagt vil jeg ikke stå her på talerstolen og diskutere paragraffer med fru Else Theill Sørensen. Det vil jeg gerne have lejlighed til at spørge nogle til råds om eller stille ministeren spørgsmål om.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Hr. Kamal Qureshi startede med at beklage sig over, at en større og større gruppe ikke kunne få dansk statsborgerskab og dermed bruge sine demokratiske rettigheder.

Hvad ved alle disse mennesker, som ikke kan dansk og ikke sætter sig ind i de danske samfundsforhold, om demokrati? Er det ikke netop et af problemerne, at de mennesker har en kultur, som er antidemokratisk? Hvordan kan man forestille sig, at sådanne mennesker skal kunne bruge deres demokratiske rettigheder?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Hr. Dalgaard må jo præcisere, hvad det er for nogle sådanne mennesker, altså disse mennesker, som er antidemokratiske; hvem er det, han taler om? Det vil jeg gerne bede hr. Per Dalgaard om at præcisere for mig.

Jeg er godt klar over, at hr. Per Dalgaard tidligere også har været ude med, at man skal fratage folk retten til at kunne stemme ved f.eks. de kommunale valg, når man har opholdt sig i landet i 3 år, hvad man jo kan ifølge den eksisterende lovgivning. Han mente, at det var et problem, at en alt for stor andel af de udenlandske statsborgere deltog i de kommunale valg.

Kl. 11.10

Jeg kan huske, at dét var hr. Dalgaards bemærkning til en undersøgelse, som viste, at en meget, meget stor andel af de udlændinge, der var til stede i Danmark, faktisk stemte ved de kommunale valg. Der husker jeg, hr. Per Dalgaard sagde, at det syntes han var et problem. Så det er klart, at hvis hr. Dalgaard mener, det er et problem, at folk deltager i demokratiet, så er jeg uenig med hr. Dalgaard. Men hvis hr. Dalgaard mener, at disse mennesker, der kommer til Danmark, er antidemokratiske, så vil jeg meget gerne bede om en præcisering.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Vi ved alle sammen, hvad vi taler om: den islamiske kultur. Islam som sådan er jo ikke en demokratisk kultur, har ikke demokrati på agendaen overhovedet. Jeg mener selvfølgelig, det er et problem, at vi giver folk stemmeret, når de basalt set ikke går ind for demokratiet, for hvis de gør det, kan de ikke samtidig være tilhængere af islam. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil nok vove at påstå, at der er andre i det danske samfund, som er antidemokratiske uden at være muslimer. Vil hr. Dalgaard mene, at nazister skal have frakendt det danske statsborgerskab? Er de ikke antidemokratiske i deres udgangspunkt?

Og nogle af hr. Dalgaards egne partifæller mener jo, at det at være kristen også er en nødvendig del af det at være dansk. Det mener jeg også er et brud med religionsfriheden, så man kan være antidemokratisk på mange måder.

Jeg er selv muslim. Jeg mener ikke, at det på den måde diskvalificerer mig til at deltage i det demokratiske fællesskab eller i det hele taget i at være demokrat.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er ganske tankevækkende, at hr. Kamal Qureshi sådan selv sidestiller islam og nazisme. Det er ikke ofte, man hører muslimer sige det så direkte, men jeg synes, det er udmærket at få det sagt.

Men jeg vil blot lige sige med hensyn til dette om, at det at være kristen skulle være et brud på religionsfriheden eller på demokratiet. Det er jo den mest utrolige uvidenhed, der hersker på det område, og jeg synes egentlig, at man, jeg er lige ved at sige burde fratage folk ordet, som ikke gider gøre sig den ulejlighed at sætte sig ind i, hvad kristendommen faktisk siger.

Det er kristendommen, der deler mellem Guds og kejserens rige. Det er kristendommen, der er forudsætningen for det, man kalder sekularisering. Der, hvor evangeliet ikke er forkyndt, er der ikke verdslighed, er der ikke sekularisering, for der er der ikke forståelse for sondring mellem Guds og kejserens rige. Så det er det stik modsatte af sandheden, som hr. Kamal Qureshi siger, når han inddrager kristendommen i de fundamentalistiske religioner, der op hæver skel-

let imellem Guds og kejserens rige. Det er det modsatte af sandheden.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det siger sådan set igen lidt om hr. Søren Krarups demokratiske sindelag, at han mener, at man skal have frataget ordet, hvis ikke man er enig med hr. Søren Krarups fortolkning af, hvordan kristendommen skal fortolkes.

Det kan da godt være, at hr. Søren Krarup mener, at der hersker en stor grad af uvidenhed. Jeg er jo ikke uddannet præst, og det er derfor, at jeg meget sjældent diskuterer religioner i detaljer, for det er ikke ligesom det, der er fundamentet for mit politiske arbejde.

Jeg vil i hvert fald sige, at alle religioner i deres yderste konsekvens indeholder fundamentalistiske træk, ligesom enhver anden tro også gør det. Så kan det godt være, at hr. Søren Krarup er uenig i det, men der må man sige, at hvis man kan kigge rundt omkring i andre lande, kan man også der i kristne lande se, at der er religiøse grupper, der også tiltager sig magten og dermed også definerer den politiske dagsorden. Det mener jeg er uheldigt, uanset om det er kristendom eller islam eller en anden religion, der står bag en sådan udvikling.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

»Fratage ordet« var et retorisk billede, for jeg har altså ikke tænkt mig at lukke munden på hr. Kamal Qureshi, selv om jeg somme tider synes, han selv burde lukke den, for jeg synes simpelt hen, det her er et spørgsmål om, hvad man vil skamme sig til: At man er borger i et land, der bygger på kristendommen, og så overhovedet ikke ved, hvad man taler om, og tilmed stiller sig op på landets fornemste talerstol og udslynger påstande, der i den grad er blottet for sandhed og indhold.

Jeg synes, at man, når man er borger i Danmark, der er et kristent land, jævnfør grundlovens § 4, så faktisk burde skamme sig lidt, hvis man ikke ved lidt om, hvad kristendommen forkynder. At stille sig op og tale om kristendommen som islam, en fundamentalistisk religion, der sammenblander det verdslige og det gudommelige, er simpelt hen uanstændigt. Og jeg vil bede om en smule anstændighed, når man tillader sig at tale om disse ting fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo nogle stærke ord at skulle høre fra hr. Søren Krarup, at tale om anstændighed. At hr. Søren Krarup med de hadske bemærkninger, som han plejer at bruge denne her talerstol til, skal tale om anstændighed, og at hr. Søren Krarup på den måde mener, han kan sætte de rammer for, hvordan en demokratisk debat i landets Folketing skal udarte, synes jeg i høj grad siger mere om hr. Søren Krarup, end det siger om mig og de udtalelser, jeg er kommet med.

Formanden:

Tak til hr. Kamal Qureshi. Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I andre lande bruger man i stigende grad tildeling af statsborgerskab som en del af integrationsprocessen. Bonneruprapporten anbefaler på den baggrund, at også Danmark går i den retning.

Det er til gengæld ikke det, der sker. Tildeling af dansk statsborgerskab bruges af den nuværende regering og Dansk Folkeparti til at så splid mellem dem, der bor her i landet.

Stadig flere mennesker må leve her uden udsigt til at kunne blive danske statsborgere. Måske, fordi de er for gamle til at lære dansk, måske, fordi de er syge, så de ikke kan lære det, eller måske, fordi de ikke har evnerne.

Selv om man har bestået en folkeskoleeksamen, er det ikke nødvendigvis nok til, at et flertal i Folketinget vil give indfødsret.

I Det Radikale Venstre er vi overbeviste om, at denne segregering af befolkningen udgør en trussel mod samfundets sammenhængskraft. Det er ikke godt for et samfund med for store skel. Men det er heller ikke godt for en stat i sin varetægt at have en stor gruppe mennesker, som ikke har indflydelse på, hvordan staten er stat, hvordan landet skal styres, og som altså ikke har stemmeret. Staten mister legitimitet.

Med lovforslaget udvides den gruppe af mennesker, der skal vejes i Indfødsretsudvalget, før de kan få statsborgerskab. Det indebærer, at unge, der er kommet hertil som store børn, f.eks. som familiesammenførte, som uledsagede flygtninge eller som adopterede, ikke længere har ret til at blive danske statsborgere.

Hvis det unge menneske f.eks. er dårligt begavet, så er sandsynligheden for at blive dansk statsborger meget ringe.

Vi ønsker ikke, at denne gruppe, som altså skal i Indfødsretsudvalget for at få statsborgerskab, bliver udvidet. Jeg har allerede anført nogle begrundelser herfor. Hertil kommer, at Det Radikale Venstre ikke på nogen måde har indflydelse på, hvad det er for kriterier, ansøgerne skal opfylde for at gøre sig fortjente til at blive danske statsborgere.

Efter vores opfattelse burde vi bruge tildeling af statsborgerskab meget mere aktivt og som en del af integrationsprocessen. Vi er således helt enige med Bonnerupudvalget i dets anbefaling. Ved at give udlændinge dansk statsborgerskab viser vi dem tillid. Vi siger: Velkommen her, I hører til her. Nu får I en række rettigheder, men med dem følger der selvfølgelig også pligter. Ikke mindst unge har brug for at føle, at de hører til et sted, at de er velkomne. Derfor er der så meget desto mere grund til netop at sikre, at de unge får statsborgerskab.

Forslagets anden del, som indebærer, at dobbeltstatsborgere, der har begået kriminalitet mod den danske stat, kan udvises til det land, som de også har statsborgerskab i, er vi en smule mere sympatisk indstillet over for.

På den anden side virker det underligt, at Danmark på den ene side er modstander af dobbelt statsborgerskab og på den anden side er parat til at udnytte det i de tilfælde, hvor det ikke er lykkedes at få den danske statsborger løst fra sit andet statsborgerskab. Samtidig er vi meget nervøse for, at man nu begiver sig ind på en ny glidebane, hvor stadig flere former for kriminalitet kan bruges som undskyldning for at udvise danske statsborgere.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke tilslutte sig forslaget.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg undrer mig over et af fru Elsebeth Gerner Niensens spørgsmål tidligere, hvor hun talte om, at dårligt begavede unge ikke havde mulighed for at blive danske statsborgere. Jeg vil godt spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen: Mener hun, at det at lære et sprog er et spørgsmål om begavelse?

Det er jo klart, at også dårligt begavede unge mennesker her i landet lærer dansk ved simpelt hen at omgås danskere, ved simpelt hen at have det som deres daglige sprog. Det er jo ikke et spørgsmål om begavelse, så jeg forstår ikke fru Elsebeth Gerner Niensens tale om, at unge, der er

dårligt begavede, ikke kan blive danske statsborgere, for de kan jo som alle andre lære sig dansk ved at omgås danske og altså lægge vægt på at tale sproget og derefter søge om optagelse på en indfødsretslov.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Der er en sammenhæng mellem at kunne lære noget og begavelse; det er det, begavelse går ud på, kan man sige. Jeg er helt enig i, at man sagtens kan lære dansk, selv om man er dårligt begavet, men det kan være meget svært at lære et dansk, som er tilstrækkeligt til, at et flertal i Indfødsretsudvalget vil finde, at det er tilstrækkeligt godt.

Hvis det er sådan, som jeg har forstået det, så er det f.eks. ikke nok at have bestået en folkeskooleksamen. Hvis man ikke har over 6 i mundtlig dansk og i skriftlig dansk, så kan man ikke få indfødsret.

Jeg er helt enig med hr. Søren Krarup i, hvis det er det, hr. Søren Krarup mener, at selvfølgelig kan man tale et udmærket dansk og også klare sig i det danske samfund, selv om man har fået under 6.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil godt lige sige, at der jo er mange, mange danske børn, som er meget småt begavet, som utvivlsomt ikke ville kunne bestå nogen eksamen, men som taler glimrende dansk. Jeg ønsker blot at understrege, at det at lære sproget dels handler om vilje, dels handler om, at man taler det til daglig. Og derfor er hele denne tale om dårlig begavelse efter min mening en misforståelse af, hvad et sprog er.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes jo, problemet her er, at Dansk Folkeparti og regeringen kæder det sammen, for selv om man taler et udmærket dansk, selv om man også kan skrive det, så det er forståeligt, så er det jo ikke nok for et flertal i Folketinget. Det formelle skal være i orden. Man skal have over 6.

Jeg er sikker på, at der ganske enkelt er nogle unge, der ikke klarer det, både helt almindelige danske unge, som bare er så heldige, at de er født her, og så er der altså en anden gruppe unge, der ikke er født her. De skal altså til evig tid

leve uden dansk statsborgerskab, fordi de ikke kan få over 6.

Jeg er bare helt enig i – og det håber jeg da vi så måske på et tidspunkt kunne skabe enighed om – at man selvfølgelig kan blive en udmærket dansk statsborger og gøre gavn i det danske samfund, selv om man ikke kan få over 6. Derfor kunne jeg selvfølgelig godt tænke mig at høre, om hr. Søren Krarup er af den opfattelse, at vi skal ændre på de her regler, så det altså handler om, hvad man kan, og ikke om noget fuldstændig formelt.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg går ud fra, at fru Elsebeth Gerner Nielsen godt kender de regler, som hun ganske vist ikke selv har været med til at aftale. Der er ingen steder deri, hvor man forhindrer en person i at få dansk indfødsret, fordi vedkommende ikke har fået 6 eller derover ved folkeskolens afgangsprøve. Det vender altså omvendt. Hvis man har fået 6 eller derover, så optages man automatisk, men hvis man ikke har, så skal man igennem Indfødsretsudvalget. Det er altså noget ganske andet.

Så vil jeg godt bede om, at vi nu ikke igen begynder at blande adoptivbørn ind i det, for nu hører jeg, at unge adopterede så ikke kan få indfødsret, når de bliver 18 og erklærer osv. Det behøver de sandelig heller ikke, hvis de har været her i 10 år, for der står i indfødsretslovens § 2 A, at et udenlandsk barn under 2 år, der er adopteret ved dansk adoptionsbevilling, bliver dansk statsborger ved adoptionen. Så der er slet ikke noget besvær med det. Det går helt automatisk.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er helt korrekt, at der for adopterede under 12 år ikke er sket nogen forandringer, men for adopterede over 12 år sker der selvfølgelig en forandring, ligesom der sker for alle andre, der er over 12 år. Jeg opridsede bare den gruppe, der her kunne komme på tale.

Det er selvfølgelig heller ikke sådan, at man ikke kan blive dansk statsborger. Man skal bare kæmpe for det på en anden måde, end man tidligere har skullet. Det er jo så også det, det hele går ud på, har jeg læst mig til i lovforslaget og også hørt mig til under de ordførertaler, der har været indtil nu.

Ja, jeg er selvfølgelig helt enig med fru Else Theill Sørensen i, at det er sådan, at man altså

skal i Indfødsretsudvalget, hvis man ikke har fået over 6, men det synes jeg i sig selv er problematisk. Jeg synes, at hvis man har bestået en folkeskoleeksamen, så er det såmænd et meget godt udtryk for, at man har lært en masse om det danske samfund og er i stand til at begå sig.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg skal lige fortælle fru Elsebeth Gerner Nielsen, at man ikke kan bestå en folkeskoleeksamen eller dumpe til den. Man kan aflægge folkeskolens afgangsprøver. Men med hensyn til de adoptivbørn, der kommer, når de er over 12 år, og som så efter mere end 10 års ophold er mellem 18 og 23, så kan der godt være nogle, der er mellem 22 og 23, men det er godt nok ikke mange af de her, der kan være uheldige at ramme ind i det problem. Og så kan de vel også tale dansk og opfylde alle de krav – hvad er så problemet?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Problemet for dem er ikke større end for alle andre børn, som vi taler om her. Problemet er i denne her sammenhæng, at Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre er uenige om, hvad der er vigtigt i en integrationsproces, og hvad det er, vi skal byde unge mennesker.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at den bedste måde, vi får integreret unge på, er ved at vise dem tillid og ved at sige til dem: Selvfølgelig har I mulighed for at blive danske statsborgere, og der er ikke stor forskel på jer, der er kommet hertil som 10-12-årige, og så de børn og unge, der er født her.

Det her er en ideologisk forskel, som jeg ikke tror vi får udjævnet i løbet af denne her debat, men jeg håber, at også Det Konservative Folkeparti i de kommende år vil lade sig belære af den udvikling, der i øvrigt er i Europa. For i alle andre lande næsten går man i den retning, at man nu lader tildelingen af statsborgerskab blive en del af integrationsprocessen. Det håber jeg meget også vil ske i Danmark på et tidspunkt.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Det interessante ved det her forslag er sådan set ikke, at det bliver fremsat, for det indgår jo i den

politiske pantsætning, som Venstre og Konservative har sat sig i hos Dansk Folkeparti, og den håndfæstning, som er indgået mellem de tre partier, er jo beviset på det. Det fører så til det her særlige nysprog, denne her helt særlige evne til at omskrive virkeligheden, og den fornægter sig jo heller ikke i det her lovforslag.

Efter Enhedslistens opfattelse er det egentlige sigte med det her forslag at forhindre, at for mange af dem – det er det ord, der bruges, »dem«, altså de her udanske fremmedelementer – får indfødsret. Det er formålet med lovforslaget.

Det kan man selvfølgelig ikke skrive direkte. Man kan ikke skrive det så direkte, som hr. Søren Krarup siger det heroppefra, at udanske fremmede ikke skal have dansk indfødsret. Derfor bliver man selvfølgelig nødt til at finde alle mulige omskrivninger, finde alle mulige begrundelser osv., og det gør man så.

Det hedder så i lovforslaget, at det er udviklingen i Danmarks befolkningssammensætning, som har medført, at der ikke længere er den fornødne *sikkerhed* – den fornødne *sikkerhed* – for at personer, som i dag er omfattet af indfødsretslovens § 3, altid er integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret.

Det interessante spørgsmål er jo: Har det nogen sinde været det? Har der nogen sinde været den fornødne sikkerhed for, at alle i Danmark, der havde dansk indfødsret eller fik indfødsret, var integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret? Har der altid været den sikkerhed?

Nej, det har der naturligvis aldrig været. Derfor er det her jo bare en måde, hvorpå man gør det, der er opgaven, nemlig at de udanske fremmede kan blive holdt ude.

Hvad er resultatet af det her? Hvis vi ser på § 3, som har til formål, at unge mennesker, født i Danmark eller med bopæl her siden barndommen, på en enkel måde kan få indfødsret, så er der jo en begrundelse for det. Den begrundelse er der også andre der har været inde på, nemlig at det ikke har nogen mening i et samfund, at flere og flere sættes uden for samfundet.

Hvis det nu var rigtigt, at det her var et reelt problem og ikke noget, der omfattede måske 50 mennesker eller 100 mennesker i Danmark, hvis det var et reelt problem, så ville det jo betyde, at en stadig større gruppe blev sat uden for at kunne være danske statsborgere i det danske sam-

fund. Hvor skulle den grænse gå? Kunne man forestille sig, at et flertal af befolkningen i Danmark måske ikke skulle have dansk indfødsret, ikke skulle være danske statsborgere? Eller hvad forestiller man sig – 20 pct.?

Kl. 11.30

Det er en absurd tankegang, at folk, der er født og opvokset i Danmark, ikke kan få lov til at fungere i det danske samfund, også på det niveau, der hedder at få dansk indfødsret.

Nu skal det altså være slut med denne her § 3, og begrundelserne, ud over det der med den befolkningsmæssige sammensætning, har vi så fået her, og det er så blevet reduceret til, at det er sproget, der er det helt afgørende. Det er underligt, at det med sproget er så vigtigt for partier, hvis målsætning på det mediepolitiske område er at få privatiseret TV 2, sådan at der kan komme flere udenlandske, især amerikanske, serier, sådan at folk bliver dårligere til at tale det danske sprog. Men det er jo sådan en særlig indbygget modsætning, der eksisterer i visse partier.

Men hvad skyldes denne dyrkelse af sproget? Det er uforståeligt. Det bliver gjort til et eller andet næsten helt naturgivent, hvorimod det naturgivne i stort set alle andre lande er, at det er unormalt, at man kun taler et sprog i landet; man taler flere sprog. Den udvikling må man selvfølgelig også vænne sig til i Danmark. Selv om der selvfølgelig ikke er nogen tvivl om, at man skal gøre alt for, at folk taler et fælles sprog, er det bare en udvikling, som man bliver nødt til at forholde sig til og ikke opstille retningslinjer, som efter vores opfattelse kun vil få den konsekvens, at man holder større grupper uden for samfundet.

Med hensyn til den anden del af forslaget omkring det at kunne fratage nogen et statsborgerskab er det vores opfattelse, at en udlænding, som har fået dansk statsborgerskab, skal overholde landets love. Hvis en udlænding, der har fået dansk statsborgerskab, ikke overholder landets love, så skal vedkommende straffes, ligesom en dansker skal straffes, og så skal man i fængsel, hvis man har begået en alvorlig forbrydelse. Har man begået en meget alvorlig forbrydelse, så skal man meget lang tid i fængsel. Det er sådan set meget simpelt. Der er ikke nogen grund til at gøre nogen speciel forskel dér og udstede særlige ekstra straffe.

Så alt i alt kan Enhedslisten naturligvis ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Hr. Søren Søndergaard siger så meget sludder, at det næsten ikke er til at finde ud af, hvor man skal starte med spørgsmålene. Men jeg vil forsøge at tage en lille del af dem.

Hr. Søren Søndergaard går sikkert ud fra, lige så vel som den tidligere ordfører gjorde det, at det at få tildelt statsborgerskab automatisk er et tryllemiddel, der gør, at nu bliver man integreret i det danske samfund. Hvis vi nu skal kigge på erfaringerne med de titusindvis, der har fået dansk statsborgerskab tidligere – og næsten pr. automatik – af den tidligere regering, er de blevet integreret i det danske samfund, fordi de har fået dansk statsborgerskab?

Hvordan er det egentlig lige, det fungerer? Vil man så stadig væk fungere i et parallelsamfund, hvis man føler sig integreret i det danske samfund? Vil man stadig væk opfostre sine børn ved kun at tale et for os meget fremmed sprog og se arabisk tv og oprette koranskoler, så ens børn kan gå der? Er det den form for integration i det danske samfund, hr. Søren Søndergaard synes er fin?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er sådan, at der er en fundamental forskel på Dansk Folkeparti og Enhedslisten. Enhedslisten er børn af den franske revolution og den amerikanske revolution, og det betyder, at vi har den grundlæggende opfattelse, som også var et af den franske revolutions og den amerikanske revolutions store resultater, at folk, der bor i et land, bør være statsborgere i det land. Hvordan landet så ser ud, afhænger jo af, hvem der bor der. Sådan er det.

Der er altså lande, hvor folk taler forskellige sprog. Hvad skal man gøre der? Man taler også forskellige sprog i Danmark. Derfor er det jo klart, at det ikke var et spørgsmål, som interesserede Dansk Folkeparti særlig meget; det der med Grønland og Færøerne. Det var pedanteri og ikke interessant, for man vil ikke rigtig anerkende, at også i Danmark er der forskellige sprog.

Der er forskellige sprog i Danmark. Der er nogle, der ikke taler rigsdansk – der er nogle, der taler grønlandsk, der er nogle, der taler færøsk – og vi mener, at Danmark er deres land i lige så høj grad, som det gælder for folk, der taler dansk, som vi taler det her fra Folketingets talerstol.

Det er den fundamentale forskel mellem Enhedslisten og Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Ja, der er stor forskel på Dansk Folkeparti og Enhedslisten, det er fuldstændig rigtigt, og jeg synes, de sidste bemærkninger med hensyn til, at det også er deres land, næsten var en udbredelse til, at det også er til så fremmede folk, hr. Søren Søndergaard egentlig vil overdrage landet her.

Den model med, at alle, der bor i et land, også ejer det, uanset hvad de egentlig indeholder inden i sig selv, er netop en af de fuldstændig fundamentale forskelle på Dansk Folkeparti og Enhedslisten. Enhedslisten har åbenbart sådan en verdensborgeropfattelse, at uanset hvor man er, har man ret til tingene, selv om man egentlig modarbejder det pågældende demokrati i landet.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu vidste jeg ikke, at spørgsmålet om holdningen til demokrati var noget, der indgik i den her aftale. Men der kan ministeren måske bekræfte, at det er noget, der er på bedding, at holdningen til demokrati også skal gøres til et kriterium for tildeling af dansk indfødsret.

Men derudover vil jeg sige til hr. Per Dalgaard, at hr. Per Dalgaard blander alting sammen i en stor pærevælling. Alle de mennesker, vi snakker om her, har lovligt ophold i Danmark. Det er altså folk, der har fået tilladelse til at være i Danmark. Vi kan være uenige om, hvorvidt de skulle have haft den tilladelse, men det er alle folk, der har lovligt ophold i Danmark. Den gældende lov siger, at folk, der kan få indfødsret via denne her særlige måde, som man nu vil afskaffe, er folk, der for det første er ustraffede, det er for det andet folk, der har opholdt sig i Danmark i 10 år, og det er for det tredje folk, der har opholdt sig i Danmark i 5 år inden for de sidste 6 år.

Det er forudsætningen. Det er altså ikke alle mulige, der lige kommer forbi. Disse krav er fuldstændig klare. Det er den gruppe, som hr. Per Dalgaard vil ramme.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er hr. Søren Søndergaard, der blander alting sammen. Hr. Søren Søndergaard sagde, at En-

hedslisten er barn af den franske revolution. Det er fuldstændig rigtigt. Den franske revolution er den, der ligger bag alle totalitære udviklinger i nyere tid.

Enhedslisten, der bygger på marxismen, er ganske rigtigt et barn af den franske revolution, der allerede meget tidligt jo lærte, at man skal udrydde de politisk ukorrekte ved at hugge hovedet af dem. Men når han så siger, at partiet også er et barn af den amerikanske revolution, er det en fuldstændig misforståelse. Det, jeg blot vil fortælle ham, er, at den amerikanske revolution faktisk er den, der sætter frihed – ikke lighed, men frihed – som det afgørende. Derfor er netop Enhedslisten en modstander af den amerikanske revolution og har ved sin tilknytning til den franske altså gjort sig til tilhænger af det princip, der ophæver friheden. Og det, at det amerikanske samfund var et indvandrersamfund, er i den sammenhæng her jo ganske uvedkommende.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis hr. Krarup og jeg begge er så begejstrede for den amerikanske revolution og dens resultater, så lad os da indføre den amerikanske indfødsretslovgivning i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu forsøgte jeg jo at gøre hr. Søren Søndergaard opmærksom på, at den omstændighed, at Amerika var et indvandrerland, betyder, at man ikke uden videre kan parallelisere USA og Danmark. Vi talte om den amerikanske revolution, der i modsætning til den franske sætter frihed og ikke lighed som det afgørende. At et indvandrerland naturligvis aldrig kan paralleliseres med en nation, turde være indlysende for enhver, der både kan tænke og kender lidt til historie.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er ikke bleg for at erkende, at jeg ikke kan tænke. Men derudover vil jeg sige til hr. Søren Krarup, at det, vi snakker om, ikke er indvandring. Det, vi snakker om, er statsborgerskab. De folk, vi forholder os til, er folk, der er indvandret. Det er folk, der *har* fået lovligt ophold i Danmark. Eller det næste skridt er måske, at de skal smides ud af Danmark, fordi de ikke taler dansk? Ellers er hele den diskussion om indvandring jo fuldstændig malplaceret.

Der er tale om folk, der er indvandret i Danmark. Der er tale om folk, der har lovligt ophold i Danmark. Der er oven i købet tale om folk, der har været her 10 år sammenlagt, inden de er blevet 18-23 år, der ikke har begået noget strafbart, som inden for de sidste 6 år har været her i 5 år. Det er den gruppe, vi snakker om.

Hvad har det med indvandring at gøre? Indvandringen vil hverken blive større eller mindre af, at de får dansk statsborgerskab. Det eneste, der vil ske, er, at folk, der har lovligt ophold i Danmark og bor i Danmark, bliver forhindret i at blive en del af det danske samfund. Det er det eneste.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Jann Sjursen (KD):

Da Kristendemokraternes ordfører på området, fru Bodil Kornbek, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Indfødsret handler om rettigheder, identitet og ikke mindst accept. Det fremsatte lovændringsforslag til at opnå dansk indfødsret afspejler en rød tråd i regeringens udlændinge- og integrationspolitik, hvor man ønsker at sortere i, hvilke mennesker der opnår adgang til disse rettigheder og ikke mindst til at kalde sig danskere, efter hvor de kommer fra, og hvad deres nuværende nationalitet er.

Kristendemokraterne vil igen påpege den u hensigtsmæssige signalværdi, som regeringens løbende ændringer på udlændingeområdet må forventes at have for offentlighedens holdning til flygtninge/indvandrere. Man er ganske enkelt ikke velkommen, medmindre man lever op til nogle helt særlige krav om dansk kundskaber og samfundsviden, og det kan betyde, at man fratager svage indvandrere muligheden for at blive danskere.

Som Institut for Menneskerettigheder i sit høringssvar påpeger, kan lovforslaget betyde, at unge med indlæringsproblemer ikke vil kunne opnå dansk statsborgerskab. Hvordan har regeringen tænkt sig at håndtere denne problemstilling?

Ikke mindst set i lyset af at unge, som vokser op i Danmark, må forventes at have en stærk tilknytning hertil og dermed være integreret på et niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret – for nu at blive i lovforslagets sprogbrug – bliver der problemer.

Det har længe været et anerkendt element af international ret og EU's tilgang til integration, at statsborgerskab formodes at fremme integrationen. Derfor kan det undre Kristendemokraterne, at regeringen ikke i lovforslaget kobler forholdet mellem statsborgerskab og integration bedre sammen.

Afslutningsvis må Kristendemokraterne beklage den mangel på regelforenkling samt forværring af de administrative barrierer for en integration, som regeringens udlændingepolitik og også dette lovforslag er årsag til. Som flere fagfolk allerede har forudset, vil lovforslaget forlænge behandlingstiderne, hvilket har konsekvenser både for den enkelte ansøgers rettigheder, selvopfattelse og ikke mindst accept i samfundet.

Kristendemokraterne kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der er desværre familier, som gerne vil have, at deres børn skal være danske statsborgere, men som ikke ønsker og ikke vil sørge for, at deres børn lærer dansk og bliver integreret. Det har denne lovgivning ikke taget højde for hidtil. Derfor dette forslag.

Forslaget har ikke til hensigt at forhindre nogen i at blive statsborgere. Forslaget har til hensigt at sikre, at de børn får lært dansk og bliver bedre i stand til at klare sig i det danske samfund. Vi stiller jo heller ikke krav om lærereksamen for folkeskolelærere for at forhindre, at de skal blive folkeskolelærere; vi stiller kravet for at sikre, at de kan det, de skal kunne for at være folkeskolelærere.

Forslaget strider ikke mod nogen som helst konventioner. Institut for Menneskerettigheder skriver, at forslaget strider imod udviklingen. Men undskyld, hvis Institut for Menneskerettigheder nu også skal til at påtale alt, hvad der ændrer en udvikling, så får instituttet altså travlt og brug for mere personale.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen synes jeg blev svaret godt takket være den nye, udmærkede debatform i Folketinget. Det samme gælder hr. Kamal Qureshi. Derfor vil jeg blot til sidst referere det udmærkede spørgsmål, som hr. Kamal Qureshi stillede til hr. Søren Krarup, nemlig spørgsmålet om, hvad det er, der gør en person til dansker. Jeg synes, hr. Søren Krarups første svar var så fremragende, at jeg vil gentage det. Det var nemlig bedre end det andet svar, hvor han begynder at snakke om kristendom. I det

første svar holdt hr. Søren Krarup sig til Grundtvig og citerede:

»Til et folk de alle høre, som sig regne selv dertil, har for modersmålet øre, har for fædrelandet ild, resten selv som dragedukker sig fra folket udelukker, lyser selv sig ud af æt, nægter selv sig indfødsret.«

Det sidste citerede han ikke, for han kan det ikke udenad, men det kan jeg, og jeg vil gerne sige, at hvis bare hr. Søren Krarup holder sig til Grundtvig, så kommer han heller ikke ud i snavs i debatten, som han har været lige ved et par gange, når han taler om kristendom og dansk.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der foreløbig to korte bemærkninger. Det er først hr. Kamal Qureshi til ministeren. Ministeren skal blive heroppe.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er den nye debatform?

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, det er svært at vænne sig til det nye.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Den debatform, som ministeren roste, indebærer jo også, at ministeren må blive stående deroppe!

Ministeren siger, at det her lovforslag er møntet på dem, som ikke tilegner sig sproget i nogle bestemte familier, og at lovforslaget vil gøre, at de så lærer dansk. Det er det, jeg hørte ministeren sige.

Jeg vil gerne spørge: Hvordan vil et lovforslag, der siger – sådan som jeg i hvert fald læser forslaget – at man skal bestå nogle prøver for at kunne tilegne sig et dansk statsborgerskab, hjælpe folk til at lære dansk? Ligger der noget i det her lovforslag om, at man så også vil udvide dansktillbuddet til folk? Ligger der nogle andre elementer i det her lovforslag, som ikke fremgår af lovforslaget, som skulle gøre det lettere for folk at tilegne sig det danske sprog?

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der er gratis danskundervisning i den første periode, man er her i Danmark, og der er også dansktillbud til alle andre med eller uden betaling.

Et af formålene med at stille disse krav er jo, at også manden i huset må begynde at erkende vigtigheden af, at hans kone lærer dansk. Det er et af de gode formål ved at stille kravet for alle.

Når vi stiller kravet til børnene, er det i håb om, at forældrene gerne vil have, at de bliver danske statsborgere, og derfor lader være med at sende dem ud af landet i den tid, hvor de skulle gå i skole i Danmark, hvorved de fremmer børnenes integration i det danske samfund.

Der er ikke mangel på danskundervisning. Der er ingen, der skal stå i kø for at få danskundervisning. Problemet er, at der er for få, der går til danskundervisningen, og at der er for få, der lærer sig dansk.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu håber jeg, at ministeren også er opmærksom på, at der i enkelte kommuner er ventetider på at få danskundervisning. Når ministeren siger, at der ikke er kø, er det jo ikke korrekt, for det er der faktisk i nogle enkelte kommuner.

Men det var nu ikke det, jeg ville spørge om. Det er mere, at det her lovforslag jo ikke indeholder nogen elementer i forhold til nogen danskundervisning. Det ligger et andet sted; det ligger i nogle andre integrationsmæssige lovforslag. Ministeren udtalte jo, og det er sådan set det, jeg egentlig vil foreholde ministeren, at det her lovforslag gør, at folk lærer dansk. Det synes jeg bare ikke fremgår af lovforslaget. Hvilke tiltag har ministeriet taget i forbindelse med dette lovforslag for at sikre, at folk lærer sproget?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan ikke forestille mig noget andet formål med kravet om dansk for udlændinge, som vil være statsborgere, end at de skal lære dansk. Det er formålet. Det er ikke formålet, at de ikke skal være statsborgere. Formålet er, at de skal lære dansk.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vil det ud fra det sidste, ministeren sagde, sige, at ministeren vil opfatte denne lovgivning som en fiasko, hvis det i løbet af et par år, efter en vis indkøring, viser sig, at der er folk, der på baggrund af det her ikke kan få dansk indfødsret? Er det så en illustration af, at det har været en fiasko?

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, er om det, vi var inde på omkring Grønland, Færøerne og Slesvig. Jeg ville være glad, hvis ministeren kunne bekræfte, at der selvfølgelig ikke for de grupper er noget som helst problem i, uanset hvilke tænkte eksempler vi opstiller og kan opstille, at man kan få dansk indfødsret, hvis man taler tysk som en del af et mindretal i Slesvig, eller hvis man taler grønlandsk eller færøsk.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er ikke en fiasko, hvis manglende opfyldelse af danskkrav skyldes, at man ikke har gjort, hvad man kunne for at lære dansk. Meningen er jo netop, at man skal presses til at gøre, hvad man kan for at lære dansk. Skulle der så være nogle, der ikke evner at lære dansk, er det vist blevet sagt en halv snes gange i denne debat, at så bliver der taget hensyn til det, når sagen kommer i Folketingets Indfødsretsudvalg.

Hvad angår mennesker, som ikke kan dansk, men i stedet kan grønlandsk, fordi de som udenlandske statsborgere har boet i Grønland, kan jeg oplyse, at grønlandsk er lige så godt at kunne som dansk, så enkelt er det.

Hvad angår tyske statsborgere, som tilhører det danske mindretal, så bliver de naturligvis på samme måde som andre tyske statsborgere nødt til at søge om indfødsret osv., men de får en helt særlig behandling i kraft af deres kendskab til dansk, f.eks. gennem dansk skolegang.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for svaret. Det er klart, at vi lige må have skrevet det ned og henvist til, hvor det præcis fremgår, og hvad den særlige behandling består i i Indfødsretsudvalget. Det er måske nok der, at nogle af os er lidt nervøse, – det er også blevet nævnt fra andre – for når vi ser, hvordan det foregår i Indfødsretsudvalget, ligger der jo ikke nogen regler til grund for noget som helst, der kan man jo beslutte hvad som helst, og det gør man også. Derfor er det meget rart at have hånd i hanke med, hvordan i hvert fald ministeren opfatter og fortolker de her regler.

Kl. 11.50

Så er der spørgsmålet om fiasko. Hvis det virkelige er ministerens opfattelse, at det her skal sikre, at folk får dansk indfødsret, og ikke sikre det modsatte – det er et helt andet udgangspunkt end hr. Søren Krarups – og hvis det virkelige er ministerens mening og ikke bare er noget,

der bliver sagt, men altså noget, der er dybtfølt, er det vel en fiasko, hvis nogle forældres fejltagelser får konsekvenser for deres børn. Det er jo børnene, der bliver straffet; det er ikke forældrene, der bliver straffet.

Det går jeg ud fra at ministeren må opfatte som en beklagelig ting, at man for at skælde forældrene ud rammer børnene. Eller er der sådan en særlig pædagogik, der udvikler ...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er jo normalt svært at befri børn fra deres forældre, og derfor kan forældres efterladenhed altid få konsekvenser for børnene. Formålet med denne lovgivning er at gøre forældrene mere interesseret i, at deres børn lærer dansk, fordi de som regel er interesseret i, at deres børn bliver danske statsborgere.

Så vil jeg gerne afvise, at Indfødsretsudvalgets behandling af sagerne er præget af vilkårlighed, hvor man ikke aner, hvordan forskellige sager bliver afgjort. Det tror jeg fru Else Theill Sørensen med vægt vil kunne afvise i enhver henseende. Der er i øvrigt et udmærket tværpolitisk samarbejde i Indfødsretsudvalget, som sikrer, at det er alt andet end vilkårlighed, der præger sagsbehandlingen.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi må holde på ministeren lidt længere, for der er yderligere to, der ønsker korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det er jo interessant, så jeg beklager, at jeg må stille nogle spørgsmål. Hvis man skal tage ministerens ord om integration for pålydende, og det skal man selvfølgelig, vil jeg sige ligesom hr. Søren Søndergaard, at jeg synes, det lyder pænt, men problemet i denne sammenhæng omkring indfødsret er, at ministeren har lagt sit lod i Dansk Folkepartis vægtskål, så det er dem, der får lov til at sidde og dirigere stramninger og ikkestramninger. Nu er det jo mest stramninger, og det er de stolte over i Dansk Folkeparti, men det forstår jeg ikke at ministeren er.

Jeg vil sige, at problemet i forhold til det med dispensation fra danskundskaber er, at udvalget afviser stribevis af ansøgninger fra mennesker, som af den ene eller anden årsag ikke har

kunnet lære det danske sprog, opnå det her magiske, som det er for Dansk Folkeparti – det sagde hr. Søren Krarup selv i sin ordførertale – sekststal i mundtlig dansk, som er kravet, for at man kan blive dansk statsborger.

På den baggrund afvises stribevis af mennesker i Indfødsretsudvalget, og derfor tror jeg, at ministeren måske skulle tage og tjekke antallet af mennesker, der bliver afvist, inden han fra talerstolen siger, at der bliver givet mange dispensationer.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det at få et sekststal i 9.-klasse-prøven i dansk er jo ikke den eneste vej til at opfylde sprogkravet. Man kan også have gået på et sprogcenter og taget dansk på niveau 2, og der skal man så ved den afsluttende prøve have fået et sekststal, men det er ikke et sekststal som ved en 9.-klasse-prøve, der dér gives.

Jeg ved ikke, om der afvises stribevis af ansøgninger. Jeg troede egentlig ikke, at regeringen og hr. Kramer Mikkelsens parti var så uenige om disse ting. Jeg forstår godt, at hr. Kramer Mikkelsen synes, at han burde med i forligskredsen, og hvem ved, hvad der sker i fremtiden.

Jeg synes ikke, det er rimeligt at sige, at Dansk Folkeparti dirigerer tingene på dette felt. Mig bekendt dirigerer Dansk Folkeparti heller ikke Socialdemokratiet i Københavns Amt, hvor de to partier regerer sammen. Skal vi nu ikke lade være med at dæmonisere hinanden? Det tror jeg er vejen til et bedre samarbejde her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Sagen er jo, at der er indgået en aftale mellem Dansk Folkeparti og V og K om det her, som Socialdemokraterne blev holdt uden for. Det til trods for, at der i de her sager historisk har været store og brede flertal. Det er selvfølgelig ikke kun Socialdemokraterne, der bliver holdt uden for, men nu er det mig som Socialdemokratiets ordfører, der taler. Det er i modsætning til den praksis, der har været på det her område i mange, mange år, hvor der har været et bredt politisk flertal. Det er det, der er problemet.

Jeg kan godt forstå, at ministeren ikke bryder sig om at blive mindet om det hele tiden, men sandheden er jo, at vi ikke er enige i det udvalg, at der den ene gang efter den anden træffes af-

gørelser, hvor V, K og Dansk Folkeparti sidder og siger nej til mennesker, som et meget stort mindretal af det her Folketing mener der burde gives dispensation til.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der er jo ingen tvivl om, at den indfødsretslinje, der lægges, er vældig i overensstemmelse med, hvad den danske befolkning går ind for, og også i overensstemmelse med, hvad de socialdemokratiske vælgere går ind for. Der er ingen problemer i så henseende.

Derfor vil jeg tillade mig at pege på en kvalitet ved det samarbejde, som vi på dette felt har med Dansk Folkeparti, nemlig at det fører til, at Dansk Folkeparti stemmer for, at alle disse mennesker med udenlandsk baggrund får dansk indfødsret. Det er da et smukt resultat af samarbejdet.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi skal stadig holde på ministeren. Vi siger tak til hr. Lars Kramer Mikkelsen og om lidt også til ministeren, men det er først fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, ministeren vil bruge noget af vinterferien til at prøve at kigge de afslag igennem på at få indfødsret, der gives i Indfødsretsudvalget. Jeg tror, ministeren vil medgive mig, at der bliver givet afslag til mennesker, hvor man må sige, at de bare ikke har evnerne til at lære dansk. Jeg har set eksempler på meget gamle mennesker uden særlig stor uddannelsesmæssig baggrund fra deres eget hjemland, der får afslag, fordi de gamle mennesker ikke har kunnet komme igennem den prøve, der skal til.

Man kan selvfølgelig altid slå det hen og sige, at de kan få lov til at prøve igen. Men hvis et menneske først er blevet 75 år og har været igennem alverdens rædsler, kan det være meget, meget vanskeligt at lære sig dansk på det niveau, der er krævet, for at man kan få dansk indfødsret.

Det er så ikke det, der er tilfældet for de unge her. De har selvfølgelig langt bedre mulighed for det, end ældre mennesker har. På den anden side er der også helt klart nogle, som vil få problemer. Derfor vil jeg gerne høre ministerens vurdering af Bonnerupudvalgets anbefaling,

som jo går i stik modsat retning af det her lovforslag. Bonnerupudvalget anbefaler, at vi i meget højere grad end nu bruger tildeling af dansk statsborgerskab som en del af integrationsprocessen. Hvordan forholder ministeren og regeringen sig til det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er helt tryk ved Indfødsretsudvalgets afgørelser, og jeg ved fra forhandlingerne om disse ting, at hvis der er nogle, som har været udsat for alverdens rædsler, som det her blev nævnt, og hvis der er nogle, som af medicinske eller andre grunde ikke har mulighed for at lære dansk, kan der i udvalget dispenseres, og der bliver dispenseret, som det er blevet sagt flere gange.

Hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen i øvrigt vil acceptere Bonnerupudvalgets konklusioner, herunder at regeringens integrationspolitik og udlændingepolitik, inklusive familiesammenføringsreglerne, er en succes, har vi da et fælles grundlag at føre diskussionerne på i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu er det ikke kun Bonnerupudvalget, der mener, at det er en god idé, at vi bruger statsborgerskabet meget mere aktivt i integrationsprocessen, end vi gør i øjeblikket. Faktisk gør langt de fleste europæiske lande det samme måske med undtagelse af Italien, hvor man går den stik modsatte vej. Det vil sige, at man ser på statsborgerskabet som en mulighed for at sige til de fremmede: Nu bor I i et andet land, I er velkomne her; vi håber, I vil integrere jer hurtigst muligt, og derfor bliver I selvfølgelig borgere på lige fod med alle andre borgere.

Hvordan kan det være, at Danmark nu skal skrives ud af hele den internationale udvikling? Som i øvrigt ikke kun er europæisk. Den er verdensomspændende. Der er lige udkommet en ny rapport om det, »Citizenship Policies for an Age of Migration«, hvor en række forskere har set på, hvad der sker i hele verden. Danmark står meget isoleret med den her politik.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Holland er nu i gang med overvejelser om at forlange hollandskkundskaber, allerede før man overhovedet kommer til Holland. Dermed overhaler Holland altså langt Danmark. Jeg er sikker på, at det gør de i Holland for at fremme integra-

tionen, fordi det er lettere at få et job og komme i gang som ny borger i det hollandske samfund, når man kender hollandsk.

Det er tilsvarende her i Danmark. Vi bruger sproglkravene som et middel til at fremme integrationen. Det er formålet med det. Det er også vigtigt, hvis man skal have stemmeret, at man forstår dansk, at man kan følge med i nyhederne osv. Vi har tilmed dispenseret fra 7-års-reglen på den måde, at hvis man er velintegreret og har været i ustøttet beskæftigelse i 3 år, så kan man få permanent opholdstilladelse allerede efter 5 år. Det hele er et led i at forbedre integrationen af dem, der skal blive her.

Kl. 12.00

Første næstformand (Svend Auken):

Der er kommet en ekstra spørger, og det er hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om han over for hele den der venstrefløjsoptattelse af indfødsret som et integrationsmiddel, dvs. en ophævelse af, at det er en indfødsret, og hvor det i stedet for bliver et behandlingssystem, ikke føler sig fristet til at vende tilbage til den Grundtvig, vi begge to er enige om har en vis sandhed at sige, og citere fra hans tale som den første formand for Indfødsretsudvalget den 22. marts 1850, hvor han meget principielt siger, hvad indfødsret drejer sig om, at det er folkets forsvar imod at blive fremmed i sit eget land.

Jeg vil spørge: Er det ikke også for ministeren en god ting at holde det fast, når man møder disse sædvanlige ord fra venstrefløjen om, at det hele er ligegyldigt, det er blot et spørgsmål om den store forening, den store integration?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, hr. Søren Krarup har ret i, at for Grundtvig var det et spørgsmål om, at borgere ikke skulle være fremmede for deres eget land.

Vi har lov til i dag, hvor der er kommet så mange med udenlandsk baggrund til Danmark, at tilføje et andet motiv, nemlig en tilskyndelse til at få lært dansk. Det er et integrationsmotiv, som Grundtvig utvivlsomt ikke tænkte på, men det bliver det jo ikke dårligere af.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 139: Forslag til lov om ændring af tinglysningsloven og retsafgiftsloven. (Adgang til udtræk af masseoplysninger og samkøring af registre). Af justitsministeren (Lene Espersen). (Fremsat 28/1 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

L 139 er et lovforslag, hvor jeg endnu en gang er så heldig at komme op med et forslag på vegne af regeringen, som giver forenklinger og gør ting lettere i vores samfund.

Formålet med lovforslaget er at give adgang til at foretage udtræk af masseoplysninger fra tinglysningsregistre og samkøre registre med andre offentlige og private registre. I forlængelse heraf foreslås det, at der indføres en differentieret afgift for udtræk af masseoplysninger.

Der bliver efter forslaget givet adgang til at foretage et udtræk af oplysninger vedrørende både personer, køretøjer og ejendomme. Der bliver også givet adgang til at samkøre oplysningerne i registeret med andre offentlige og private registre, en adgang, som ifølge gældende lovgivning ikke er tilladt nu.

Lovændringerne falder i tråd med Venstres ønske om at fjerne unødvendige og administrative byrder for borgere og erhvervsliv og gøre tinglysningsordningen meget mere tilgængelig ved at anvende en it-teknik, som efterhånden er udbredt i hele samfundet. Det har længe været et ønske fra brugerne, at der bliver nemmere og mere uhindret adgang til registrene. Det giver brugerne flere praktiske fordele ved systemet.